

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové, soudce JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyně Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **L. D.**, zastoupený Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2025, č. j. OAM-525/ZA-ZA12-LE27-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 4. 2026, č. j. 42 Az 4/2025-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce je albánským státním občanem, který v České republice požádal o mezinárodní ochranu. K žádosti uvedl, že v ČR má rodinu a v zemi původu se obává o život. Vypovídal totiž proti spolupachatelům poté, co byl v roce 2016 zatčen při převozu pervitinu v hodnotě 4 mil. Kč do Německa. Tito spolupachatelé jsou již na svobodě v Albánii. Má tak obavy, že po něm budou uvedenou částku vymáhat. Navíc v roce 1997 vycestoval z Albánie, kde zanechal svou manželku, a její bratři mu naposledy před deseti nebo dvanácti lety vyhrožovali zabitím, pokud se nevrátí. Obracet se s těmito záležitostmi na albánskou policii je zbytečné, neboť ta spolupracuje s mafií.

[2] Žalovaný jeho žádost podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zamítl jako zjevně nedůvodnou. Albánie je totiž považována za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). V řízení mimo jiné odkázal na tři články dostupné na internetu, ze kterých podle jeho názoru vyplývá, že Albánie není bezpečnou zemí původu. Krajský soud tyto články provedl jako důkaz v rámci zkoumání zákonnosti zařazení Albánie mezi bezpečné země původu. Konstatoval, že dva články jsou obecné, neaktuální a neobsahují dostatečně konkrétní poznatky z důvěryhodných zdrojů. Ke třetímu článku uvedl, že vychází z důvěryhodného zdroje, a proto si k němu opatřil aktuální verzi tohoto

zdroje i aktuální zprávu o zemi původu. Podrobně rekapituloval jejich obsah a uzavřel, že zařazení Albánie mezi bezpečné země původu je souladné se zákonem. Na základě právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace lze totiž prokázat, že v Albánii obecně a soustavně nedochází k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, a že je v Albánii dostupná účinná pomoc před pronásledováním či vážnou újmou hrozící ze strany nestátních aktérů. Žalobce přitom neprokázal, že by tak tomu ve vztahu k jeho osobě nebylo.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajskému soudu vytýká, že provedením *ex nunc* přezkumu fakticky doplnil odůvodnění rozhodnutí žalovaného, které bylo zcela nedostatečné z hlediska závěru o bezpečné zemi původu pro skutečně všechny obyvatele. Dále krajský soud podle stěžovatele hodnotil obsah odkazovaných článků benevolentně vůči žalovanému a jeho tvrzením o Albánii. Předložené články mají dostatečně znepokojivý obsah. Vypovídací hodnotu má zejména skutečnost, že demokratický stát (Velká Británie) přiznal více než polovině žadatelů z Albánie v letech 2021 a 2022 mezinárodní ochranu. Je to nepochybně silný argument pro neudržitelnost zařazení takové země mezi bezpečné země původu. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a aby byl kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[5] Žalovaný označil kasační stížnosti ve svém vyjádření za nedůvodnou. Setrval na správnosti svého rozhodnutí, ztotožnil se s posouzením krajského soudu a odkázal na vyjádření k žalobě. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, eventuálně zamítl.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Na nyní projednávanou věc se totiž užije § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle něj platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* Pro vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Z uvedeného usnesení plyne, že kasační stížnost lze přijmout k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu, jež mohlo mít významný dopad do hmotněprávního postavení některého z účastníků.

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v tom, že se Nejvyšší správní soud dosud nevyslovil k otázce, zda žalovaný musí v rozhodnutí podle § 16 odst. 2 zákona o azylu výslovně tvrdit, že se jedná o bezpečnou zemi původu ve vztahu ke všem obyvatelům. Pomine-li Nejvyšší správní soud, že toto tvrzení nenachází žádný odraz v samotném zdůvodnění kasační stížnosti, pak musí beztak konstatovat, že taková otázka ani přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu důvodů ad i) založit nemůže. Jedná se v podstatě o posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, přičemž k této problematice existuje bohatá

pokračování

judikatura. Nadto stěžovatel takovou námitku ani včas neuplatnil v žalobě, a míjí se tudíž i s *ratio decidendi* krajského soudu (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[10] Ze samotného obsahu kasační stížnosti pak plyne, že stěžovatel krajskému soudu vytýká nesprávné posouzení předložených důkazů a překročení pravomoci. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by se krajský soud v tomto ohledu dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít významný dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud postupoval v souladu s ustálenou judikaturou.

[11] Z rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 10. 2024, ve věci C-406/22, *CV proti Ministerstvu vnitra České republiky* (srov. i rozsudek téhož soudu ze dne 1. 8. 2025, ve spojených věcech C-758/24 a C-759/24, *Alace a Canpelli*) se podává, že je-li k soudu podána žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany za použití konceptu bezpečné země původu, musí soud v rámci **úplného a ex nunc posouzení** podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany („procedurální směrnice“) přihlídnout na základě skutečností obsažených ve spise a těch, se kterými byl seznámen v průběhu řízení, k tomu, že došlo k porušení materiálních požadavků takového označení uvedených v příloze I procedurální směrnice, i když toto porušení není v žalobě výslovně namítáno (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2025, č. j. 1 Azs 106/2025-26). Je to tedy právě krajský soud, kdo posuzuje otázku bezpečnosti země původu ke dni svého rozhodování ve smyslu přímého účinku procedurální směrnice, pakliže žalovaný tento koncept aplikoval.

[12] Krajský soud tak postupoval zcela v souladu s výše uvedeným, když provedl dokazování články předloženými stěžovatelem, konfrontoval jejich obsah s aktuálnějšími zprávami o zemi původu, které si obstaral, a vysvětlil s poukazem na řadu změn, které vedly k výraznému zlepšení stavu právního státu v Albánii, proč není obsah článků způsobilý zpochybnit zařazení Albánie mezi bezpečné země původu. Tímto postupem se krajský soud nedopustil žádného nezákonného doplňování odůvodnění rozhodnutí žalovaného, ostatně stěžovatel předložil články vztahující se k zemi původu právě až v řízení před krajským soudem.

[13] Lze dodat, že v případě bezpečných zemí původu platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany, neboť možnost využití vnitrostátních prostředků ochrany je nezbytnou podmínkou pro zařazení státu na seznam bezpečných zemí původu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006-149, či usnesení téhož soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 5 Azs 289/2021-43). Podle krajského soudu z aktuálních zpráv o zemi původu plyne, že tato podmínka byla v případě Albánie splněna. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti proti obsahu zpráv ani závěrům krajského soudu o zlepšení situace zejména v oblasti vnitřní bezpečnosti věcně nebrojí.

[14] Lze proto uzavřít, že v této věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle výše citovaného § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[15] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného

prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32).

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., protože neshledal důvod k jinému postupu ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32, které na základě usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., připouští možnost přiznat náhradu nákladů řízení „úspěšnému“ účastníkovi. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu